

Η Αστρούλα και ο Μαύρος

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ : Γιάννης Σαββίδης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ : Γεωργία Πειρουνάκη
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ : Κατερίνα Μηλιαρέση
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ : Ατελιέ εκδόσεων

Έκδοση: Αθήνα, Απρίλιος 2025

ISBN: 978-960-468-410-6

Copyright© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΙΧΑΛΗ ΣΙΔΕΡΗ

Α. Μεταξά 28 & Θεμιστοκλέους, Εξάρχεια 106 81, Αθήνα

Τηλ.: 210 3301161-2-3, fax: 210 3301164

e-mail: info@siderisbooks.gr • www.siderisbooks.gr

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΑΣ ΣΤΑ SOCIAL MEDIA

<https://linktr.ee/m.siderisbooks>

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή του συνολικού περιεχομένου ή μέρους αυτού σε οποιοδήποτε μέσο, ηλεκτρονικό ή μη, χωρίς την έγγραφη άδεια του συγγραφέα και του εκδότη. Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά. Οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

ΑΛΛΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΗΛΙΚΙΩΝ

Εικονογραφημένα Παραμύθια • Κόμικς • Παιδική και Εφηβική Λογοτεχνία

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Μυθιστόρημα • Ποίηση • Θέατρο • Δοκίμιο

ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ & ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ

Εκπαιδευτικά • Σχολικά Βοηθήματα • Ιταλικά Εκπαιδευτικά • Δίγλωσσα Λεξικά • Δίγλωσσοι Διάλογοι

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ / ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ / ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΥΛΗΣ

Εκδίδουμε έργα για παιδιά και ενηλίκους με επιμέλεια και σωστή προσέγγιση στη γνώση και στη φιλιαναγνωσία. Προβάλλονται, διαφημίζονται, προωθούνται στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Διαβάζουμε Έλληνες συγγραφείς - Στηρίζουμε το ελληνικό βιβλίο.

www.siderisbooks.gr

ΣΑΒΒΙΔΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ

Η Αστρούλα
και ο Μαύρος

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ:
Μηλιαρέση Κατερίνα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
Μιχαήλ
Σιδερή

*Αφιερωμένο στα εγγόνια μου,
Κωνσταντίνο, Αριάδνη, Κατερίνα και Ορφέα.*

Κεφάλαιο 1

Η Ασπρούλα γνωρίζει τους ευεργέτες της

Εκείνη η άνοιξη δεν έλεγε να 'ρθει στην ώρα της στο νησί. Έβρεχε συνέχεια χωρίς σταματημό και χωρίς τον ήλιο η γη δεν ζεσταινόταν... Ο κόσμος έμενε κλεισμένος μέσα και μόνο λιγοστοί ψαράδες τολμούσαν να ξανοιχτούν στη θάλασσα, έτσι για καμιά μικρή ψαριά ίσα ίσα για το τραπέζι τους.

Το σπίτι λίγο πάνω απ' το σχολείο άργησε ν' ανοίξει τη χρονιά εκείνη, αφού λόγω της κακοκαιρίας οι ιδιοκτήτες του άργησαν να έρθουν. Το σπίτι αυτό, ένα χαμηλό και παλιό σπίτι, ανήκε σε ένα ηλικιωμένο ζευγάρι που ζούσε αρκετά χρόνια πλέον μακριά απ' το νησί.

Δεν άρεσε σ' εκείνους η ζωή στη μεγαλούπολη, όμως μήπως και στο νησί θα 'ταν καλύτερα; Με τους βαρείς χειμώνες και στην ηλικία τους μάλιστα, σίγουρα τα πράγματα θα ήταν πιο δύσκολα εκεί. Αντίθετα, στην πόλη βρίσκονταν τουλάχιστον κοντά στα παιδιά τους, και χαί-

ρονταν να φροντίζουν τα αγαπημένα τους εγγόνια. Τα καλοκαίρια όμως, ή μάλλον απ' την άνοιξη ακόμα και ύστερα, κι όσο τα σχολεία έμεναν κλειστά, το νησί γινόταν ο τόπος κατοικίας τους και τους ευχαριστούσε πολύ αυτό.

Έτσι, εκείνη την άνοιξη, όταν έφτασαν πια στον τόπο τους έστω και καθυστερημένα, ο ήλιος είχε πια ζεστάνει τη γη. Ήταν αργά το βράδυ όταν άνοιξαν την πόρτα του σπιτιού τους και μπήκαν μέσα. Έτριξαν οι μεντεσέδες, όμως ήταν τόσο πολύ κουρασμένος ο μπάρμπα Φώτης, που δεν είχε καμία όρεξη εκείνη τη στιγμή να τους λαδώσει. Χωρίς καθυστέρηση, λοιπόν, καθάρισαν όπως όπως το υπνοδωμάτιο, έστρωσαν το κρεβάτι τους και ξάπλωσαν να κοιμηθούν.

Το επόμενο πρωί, πριν ακόμα ξημερώσει καλά καλά, τα κακαρίσματα των πετεινών της γειτονιάς ξύπνησαν τον άντρα, ο οποίος χωρίς να έχει καμιά διάθεση να σηκωθεί τόσο νωρίς, γύρισε πλευρό και συνέχισε τον ύπνο του.

Μόλις όμως σταμάτησαν τα κοκόρια, πήραν σειρά τα πουλιά στα δέντρα της αυλής κι όταν μαζί τους τρελάθηκαν στο τιτίβισμα και εκείνα στα δέντρα του γείτονα, δεν άντεξε άλλο και άνοιξε για τα καλά τα μάτια του. Σηκώθηκε, λοιπόν, και χωρίς να ενοχλήσει τη γυναίκα του, βγήκε στην αυλή φορώντας ακόμα την πιτζάμα του.

Στην αρχή έκανε έναν γύρο έξω από το σπίτι, όπου παρατήρησε κάποιες ζημιές που θα χρειάζονταν οπωσ-

δήποτε άμεσες επιδιορθώσεις. Μετά, έριξε μια ματιά στα φυτά της αυλής και χάρηκε που τα είδε όλα ζωνρά, μερικά μάλιστα είχαν κιόλας ανθίσει!

Τότε ήταν που άκουσε τη γυναίκα του να του φωνάζει από μέσα πως ήταν έτοιμο το πρωινό. Κίνησε, λοιπόν, να επιστρέψει στο σπίτι, όταν ο σκύλος του γείτονα άρχισε να γαβγίζει τόσο μα τόσο δυνατά που πόνεσαν τα αυτιά του! Όσο ξαφνικά είχε αρχίσει να γαβγίζει, ωστόσο, άλλο τόσο ξαφνικά σταμάτησε κιόλας. Ο ίδιος δεν απόρησε διόλου με το γεγονός, επειδή εδώ και χρόνια είχε συνηθίσει πια τις παραξενιές εκείνου του φωνακλά Κανέλλου, όπως τον ήξεραν όλοι.

Αποσυντονίστηκε, ωστόσο, ο μπάρμπα Φώτης, κι αντί να βρίσκεται ήδη στο τραπέζι και να απολαμβάνει το πρωινό που είχε ετοιμάσει η κυρά του, η Λενιώ, εκείνος καθυστέρούσε άσκοπα στην αυλή.

Χαμογελούσε ακόμα ο άντρας μετά το περιστατικό με τον σκύλο, όταν άκουσε τη γυναίκα του να τον φωνάζει ξανά. Ήταν έτοιμος αυτή τη φορά να επιστρέψει μέσα, όταν το μάτι του πήρε στην άκρη του φράχτη μια λευκή φατσούλα να τον κοιτάζει με προσμονή στα μάτια... Μπροστά του στεκόταν μια κατάλευκη γατούλα με δύο τεράστια γαλανά μάτια.

Ψιψίνισε σιγανά στην αρχή ο μπάρμπα Φώτης, δεν ήθελε να την τρομάξει, και με ένα χαμόγελο στα χείλη, άπλωσε το χέρι του καλώντας τη να πλησιάσει.

Η γυναίκα του, αφού τον φώναξε επανειλημμένα χωρίς να λάβει απόκριση, αποφάσισε να βγει έξω και να τον αναζητήσει, χωρίς να ανησυχεί βέβαια ιδιαίτερα, γιατί γνώριζε καλά πως ήταν πολύ... «περήφανος στα αυτιά»! Ανοίγοντας, λοιπόν, την πόρτα του σπιτιού και πριν ακόμα κάνει ένα βήμα προς τα έξω, με μια ματιά που έριξε μπροστά της, κατάλαβε αμέσως τι συνέβαινε στην αυλή.

Βιαστικά τότε, και αφού πήρε μαζί της λίγο από το φαγητό που τους είχε περισσέψει από το ταξίδι, βγήκε έξω και στάθηκε δίπλα στον άντρα της. Κατόπιν, έσκυψε αργά αργά, άφησε την τροφή κάτω και έκαναν και οι δυο τους μερικά βήματα πίσω. Στη στάση αυτή, αποφεύγοντας ακόμα και την παραμικρή κίνηση που θα τρόμαζε τη γατούλα, περίμεναν να δουν πώς θα αντιδρούσε εκείνη τελικά.

Όσο διστακτική και να ήταν εκείνη τη στιγμή, η πείνα την έσπρωχνε να μπει στην αυλή και να αρπάξει την τροφή. Κι αν δεν είχε ακόμα αρκετή εμπειρία στη ζωή ώστε να κρίνει τους ανθρώπους, κάτι μέσα της της έλεγε πως εκείνους τους δύο μπορούσε να τους εμπιστευτεί! Έτσι, αποφασισμένη πλέον, τρύπωσε, με μεγάλη προσπάθεια είναι η αλήθεια, κάτω απ' τον φράχτη κι αφού πλησίασε τους ηλικιωμένους, πήρε το φαγητό κι απομακρύνθηκε.

Ο μπάμπας Φώτης τότε, χωρίς να είναι σίγουρος, διέκρινε μια δυσκολία στην κίνηση του ζώου, σαν να έσερνε την κοιλιά του στο έδαφος. Η γυναίκα του, όμως,

που είχε αντιληφθεί αμέσως τον λόγο, χαμογελώντας τού έδωσε να καταλάβει, πως αυτό οφειλόταν στο βάρος των μικρών που κουβαλούσε η γάτα μέσα της.

Το ζευγάρι ένιωσε όμορφα με το περιστατικό που συνέβη με το όμορφο γατάκι εκείνο το πρωινό στην αυλή τους, και ευχήθηκαν κι οι δυο τους να το ξαναδούν και στο μέλλον. Μάλιστα, εκείνη κιόλας τη στιγμή, με μεγάλη χαρά στην ψυχή της, η κυρά Λενιώ άφησε να της ξεφύγει ένα όνομα, που θεώρησε ότι θα ταίριαζε γάντι στη μικρή γατούλα.

«Ασπρούλα»... λοιπόν. Ναι, «Ασπρούλα», ψιθύρισε μαζί της κι ο άντρας της με ενθουσιασμό!

Κεφάλαιο 2

Μαύρος, ο αρχηγός

Η Ασπρούλα ζούσε μόνη της σε κάτι χαλάσματα, δύο φράχτες παραδίπλα. Εκεί είχε γεννηθεί και αφού η οικογένειά της είχε σκορπίσει, είχε μείνει μόνη της στη φωλιά της.

Τις τελευταίες μέρες, λόγω των πολλών βροχών, αλλά και της εγκυμοσύνης της, την είχε ζώσει μεγάλη πείνα. Στο λιμάνι δεν μπορούσε να κατέβει και στους κάδους δεν μπορούσε πια να πηδήξει. Έτσι, εκείνο το πρωί αποφάσισε τελικά, αψηφώντας ακόμα και τον Κανέλλο, να πλησιάσει στο παραδίπλα σπίτι, όπου είχε αντιληφθεί την παρουσία ανθρώπων. Όσο για τον Κανέλλο... ας γάβγιζε όσο ήθελε. Όλοι εξάλλου γνώριζαν, πως εκείνος δεν έβγαινε ποτέ έξω απ' την αυλή του. Έτσι, κούτσα κούτσα και με πολύ κόπο, έφτασε στους νεοφερμένους γείτονες, για να αναζητήσει λίγη τροφή.

Η Ασπρούλα δεν ήταν κανένα χαζό γατάκι· αντίθετα, ήταν πολύ έξυπνη και καταφερτζού! Στον κύκλο των γά-

των του λιμανιού είχε εξέχουσα θέση. Η ίδια ήταν βέβαιη για την αξία της και αυτό ικανοποιούσε την αυταρέσκειά της. Εάν υπήρχε βασίλειο των γάτων του νησιού, σίγουρα θα ήταν, αν όχι βασίλισσα, τουλάχιστον πριγκίπισσα!

Κάποιες γάτες μέσα στην κοινότητα τη σέβονταν, ίσως βέβαια και κάποιες να τη φθονούσαν, όμως καμιά τους, θηλυκή ή αρσενική, δεν τολμούσε πλέον να την αμφισβητήσει μπροστά της, κι ακόμα περισσότερο όταν βρισκόταν στο πλάι του Μαύρου. Η ίδια είχε επίγνωση της θέσης της αυτής και ήξερε ότι εν μέρει μπορεί να την όφειλε στην εξυπνάδα της, αλλά πολύ περισσότερο στη στενή της σχέση με τον Μαύρο.

Στην κοινότητα των γάτων αυτού του λιμανιού, όλοι υπάκουαν σε κάποιους κανόνες και έδιναν λόγο στον Μαύρο, που ήταν ο αρχηγός τους!

Ο Μαύρος ήταν ένας τεράστιος κατάμαυρος γάτος, που μόνο η άκρη της ουράς του, στη μύτη της, ήταν λευκή κι όταν έπρεπε να επιβάλει την τάξη, αρκούσε να την ανασπκώσει σαν ρομφαία! Βλέποντάς τον να την κουνάει τότε δεξιά και τότε αριστερά, όλοι αμέσως έσκυβαν το κεφάλι χαμηλά χωρίς πολλά πολλά!

Είχε και κάτι ακόμα ο Μαύρος που τον ξεχώριζε από τους άλλους γάτους μέσα στην ομάδα, κι αυτό ήταν το κεφάλι του. Ένα τεράστιο κεφάλι με δύο μάτια κατακίτρινα σαν αναμμένα κάρβουνα, που όταν θύμωνε... όλοι έκαναν πέρα, μην τους κάψει η φωτιά που έβγάζαν!

Ο Μαύρος, όνομα και πράγμα λοιπόν, θα 'θελε προφανώς να 'ναι για πάντα ο αρχηγός μέσα στην κοινότητά του, χωρίς να αμφισβητείται από κανέναν. Όμως, δυστυχώς, δεν ήταν τόσο απλά τα πράγματα, μιας και υπήρχε ο αντίζηλός του, ο οποίος δεν ήταν όποιος κι όποιος. Ήταν κι αυτός μαύρος, όμως εκείνου απ' τη μαυρίλα ξεχώριζε μόνο το αριστερό του αυτί, που ήταν λευκό. Είχε κι εκείνος ένα τεράστιο κεφάλι και δεν υστερούσε καθόλου σε όγκο, όμως απ' τη γέννησή του ακόμα ερχόταν πάντα δεύτερος, κι ας μην το είχε ποτέ του αποδεχτεί.

Είχαν γεννηθεί κι οι δυο τους στην ίδια φωλιά, απ' την ίδια μάνα, ήταν συνεπώς αδέρφια, όμως ανάμεσά τους τίποτα δεν πήγαινε καλά και οι τσακωμοί τους ήταν καθημερινοί.